

Pôvodom som sídliskový chalan. Afšak s kladným vzťahom k prírode. Ten sa vo mne rodil počas prázdnin u môjho deda na strednom Považí. On ma naučil základné znalosti, napríklad ako sa nestratiť v lese, aj keď nevidno slnko, mesiac, hviezdy, ba ani kompas. Do hlavy mi vtíkal aj iné múdrosti, akože proti vetru sa štať nedá a podobne. Trocha neskôr, keď sa mi zapalovali lýtky, mi dal aj jednu radu, že partnerku - to akože nejakú babu na dlhší čas - mám vyskúšať na cestách, pri kartách a v posteli. Moc som tomu nechápal a ako to v živote kráča, že hlupák sa učí na chybách svojich, tak ani ja som si túto radu neuložil na harddisk medzi položky "dôležité" a šiel svojou cestou.

Ako som už spomínal, puberta ma začala plieskať a prázdniny u deda už nebolo pre mňa to pravé orechové, taktiež dovolenka s našimi v Bulharsku mi nevoňala, čiže logicky mi z toho vyšli vandre s kamarátmi. Všetko bolo fasa - túlanie, sloboda, ohne, cesty, pesničky, sem-tam nejaká fľaška a boľavá hlava, či rozbúrený žalúdok, ale chýbala tomu ešte nejaká čerešnička na torte. K plackám z potlachov som chcel pridať aj nejaký "skalp mužnosti", lenže svoj podiel šťasteny som asi vyčerpал a vandráčky sa na mňa nelepili. Rozprávačský talent som nevlastnil a jediné čo som mal, bol hudobný hluch a uhrovitá tvár. S tým veľa bodov nezískate. Tak som začal "loviť" v iných vodách a šťastie sa na mňa na chvíľu usmialo v podobe jednej knihovníčky (pracovníčky v knižnici), kam som si chodil požičiavať Setona, Londona, a inú "povinnú tramskú literatúru". Nebudem rozpisovať vývoj nášho vzťahu, ale slovo dalo slovo a vydali sme sa spolu na veľký vander.

Všetky prípravy boli na mne - zistiť spoje, zohnať jej ruksak a spacák (karimatky v tom čase ešte neboli) a všetko ostatné zbaliť do mojej úesky. Lenže tá obsahovala aj také veci, ktoré som doteraz nepotreboval - panvicu, deku, stan, pohár, hrebeň, náhradné slipy a iné ochranné pomôcky. Ešte šťastie, že ma nevideli osadníci, lebo by pukli od smiechu. Vyzeral som ako šerpa pod Dhaulágiri a pritom sme šli len do Raja. Musel som vymyslieť atraktívny cieľ, lebo si ju neviem predstaviť šlapať len tak po Karpatoch.

No a tam na stanici to začalo. Jasnačka, že meškala a tak nám ušiel rýchlik. Tri hodiny čakania na ďalší sme trávili v parku na lavičke, lebo pobyt v kaviarni by mi vycucal týždňový rozpočet. Ale zatiaľ som sa tváril, že sa nič nestalo a bral to akože s úsmevom. Vo vlaku frľala, že musí stáť v plnej chodbičke. Jó holka, ten pôvodný spoj bol prázdnejší, tak trp! - to som si samozrejme iba pomyslel a blbú situáciu som sa snažil zachrániť piatimi vtipmi, ktoré som si jediné pamätal. Logicky, že na flek sme došli po tme a ona už bola psychicky na dne. Keď som postavil náš plátený domov a spodok vystlal celtou a dekou, a šťastím ochkal, aké máme mäkké lehňo, tak na mňa nechápavo pozerala, ako bača na tuzex. "Toto je čo?! Tomuto hovoríš komfort?" - spustila na mňa. Nechápal som. Toto keby sme mali na zimnom vandri pod Rozsutcom, tak Džery nemá chytené ľadviny, z ktorých sa lieči dodnes. Aj na nocľah na betóne na verande chatky pod Hiadel'ským sedlom sa nedá zabudnúť, keď sme si ráno cítili všetky kostičky - ale má to význam vysvetľovať? No nejako som to prehrýzol a po ľahkej večeri sme zaliezli do spacákov. Chcel som romantickou témou nadviazať nitku, ktorá by nás spojila, ale po tom čo sme dnes zažili, bolo na nej vidno, že "nic nebude".

Hádajte, kto robil raňajky? Keby ma kamoši videli, ako kmitám a ako sa na celte rozkladá banketové menu, isto by si mysleli, že mám narodeniny a chcem si ich uctiť. No zjedla to, ale o pochvale či uznaní nemôže byť ani reč. Mračná viseli proklatě nízko a vzduch bol presýtený

vodnými parami, takže môj návrh vyraziť na túru bol v sekunde zamietnutý. Musel som zvoliť program variant Bé. V ešuse som uvaril kovbojského turka, čo okomentovala, že jej vadí zoc (teda lógr), a ja som rozdal žolíka. Možno tým, že som bol v pohode a možno nad vecou, jednoducho mi šiel list. Karta ako vyšitá. Ani som nepostrehol, že sa žením do záhuby. Vo sne ma nenapadlo, že v tejto hre nejde o víťazstvo. Po prehre sa v nej prebudila včerajšia trauma z cesty a ja som vedel, že to dnes nezachránim. Našťastie vykuklo slnko a mohli sme sa prejsť roklinami po rebríkoch. Nádherná scenéria zastrela chmúrnú náladu z prežitých chvíľ a mne svitala nádej.

Nechcem rozpitvávať náš vander do detailov, ale nevdojak som si spomenul na dedove slová. Tak dve skúšky máme za sebou. Teda, poviem vám - "nic-moc". Že by som skúsil tretiu? Cha! Určite čakáte na erotický záver poviedky, ale trt makový. Všetko vám nepoviem. Snáď len toľko, že tento príbeh má šťastný koniec a ja som zvážil pre a proti a náš vzťah ukončil. Predsa nebudem v budúcom manželstve bojovať o priepustku DOD (dočasné opustenie domova), aby som si mohol vybehnúť s kamarátmi na vander. A tak som sa ďalej túlal po slovenských horách, navštevoval potlachy a pokračoval v hľadaní tej vyvolenej, ktorá ba mala moju krvnú skupinu.

... no a možno by som ju nechal vyhrať v kartách, aby som ...

Milan Kiac - Starec
Trapsavec 2008